

den Tro, at Pengene kun skulde bruges til Udbetaling i Henhold til Loven til de to Banker, Grundejerbanken og Detailhandlerbanken. Det maa vel nu anses for godtgjort, at der ikke forelaa den Grund, det ærede Medlem har nævnt, til, at noget Medlem af Finansudvalget skulde stille Spørgsmaal til Finansministeren, saasom de intet vidste. Men vilde det saa ikke have været ganske anderledes naturligt, om Finansministeren havde givet de saaledes ganske intet vidende Finansudvalgsmedlemmer den Besked, der her er Tale om?

Det ærede Medlem delte ikke den Opfattelse, der vel aabenbart er Regeringens, og som er kommen frem gennem Finansministerens Mund i Gaar, nemlig, at det er ligegyldigt, om denne Lov bliver vedtagen eller ej. Jeg er nu — men jeg er jo Lægmand — ogsaa af den Opfattelse, at saaledes som Forholdene ligge for, vil, enten Loven vedtages eller ej, Statskassen være forpligtet i Henhold til den Bemyndigelse, som Finansministeren har givet Finansernes to Repræsentanter i Bankkomiteen. Det ærede Medlem var, forekommer det mig, ganske uklar over de Forbehold, der er Tale om i de to Tilfælde, hvor vi have haft med denne Garantilov at gøre. Det ærede Medlem overser nemlig ganske, at det første Forbehold, da vi skulde vedtage Garantiloven, er et Forbehold overfor de 5 Banker; det er meget muligt, at der af Garantisummen er udbetalt Beløb, inden Loven blev stadfæstet af Kongen, men hvis denne Lov ikke var bleven vedtaget, vilde Vilhelm Lassen have været fuldstændig fritagen for ethvert som helst Ansvar, fordi han jo kun er gaaet ind paa, at Staten skal deltage i Garantien under Forbehold af, at Rigsdagen vedtager Loven, hvoraf følger, at hvis Rigsdagen ikke vedtager den, er han fri, saa er Statskassen fri for at deltage i denne Garanti, og deraf følger, at de Banker, overfor hvem han med Forbehold havde indgaaet denne Overenskomst, maatte betale. Det er selvfølgeligt. Men det er jo een Sag, og den er ganske klar. En helt anden Sag er det, hvad der er passeret med denne Skrivelse, som jo slet ikke er nogen privat Skrivelse — man skyder over Maalet, naar man taler om, at det hele er afgjort ved en privat Skri-

velse, deri maa jeg give den højtærede Finansminister Tilslutning —, det er en officiel Skrivelse og fremhæves ogsaa i Beretningen som en officiel Skrivelse fra Finansministeren. Det Forbehold, der tages i denne Skrivelse, er af en helt anden Natur. Det er en Skrivelse, der ikke er rettet til Bankkomiteen og heller ikke til de fem Banker, men til de to Mænd, der repræsenterede Finansministeren i Bankkomiteen. Og det er noget helt andet, og det kan aldeles ikke afkræftes. Den sunde Fornuft giver jo virkelig, at den Skrivelse, som Vilhelm Lassen den Gang har affattet, paa et væsentligt Punkt er Nonsens: der er ikke Mening i den. Det er jo virkelig ganske umuligt, at jeg siger til en Mand, saaledes som Finansministeren har sagt til de to, der repræsenterede ham i Bankkomiteen: Vær'sgo', her er min Portemonnæ, af den maa du udbetale under Forbehold af, at jeg faar Tilladelse af den og den. Jeg spørger virkelig, om der er nogen som helst Mening deri. Den eneste Mening, der kunde være, var, at hvis vedkommende, der skal give mig denne Tilladelse, med Hensyn til hvilken jeg har taget Forbehold, ikke giver mig den, maa de Personer, som jeg har overrakt min Portemonnæ, altsaa her Statskassen, lægge Pengene tilbage i den igen. Nu vil jeg virkelig spørge, om det kunde tænkes, at Konferensraad Falbe-Hansen og Statsgældsdirektør Andersen kunde være forpligtede til at levere Statskassen Pengene tilbage, hvis Ministeren ikke skulde have det Held at faa Rigsdagen til at godkende Bevillingen. Der mener nu det ærede Medlem, at Forholdene ere ens, og at altsaa Bankerne maa være forpligtede til at betale, hvis Rigsdagen ikke giver sin Godkendelse, og det ærede Medlem mener, at til det Resultat vilde Domstolene ogsaa komme. Ja, hvad de vilde komme til, kan det ikke nytte, at vi diskutere her, men det forekommer mig, at det er ganske givet, at med den Skrivelse fra Finansministeren til de to Repræsentanter have Bankerne i og for sig intet at gøre. De to Repræsentanter handle sammen med Bankerne saaledes, at der fremtræder Handlinger fra Bankkomiteen. Hver af de to Parter, Bankerne og Statskassens Repræ-